

[Socialministeren.]

ogsaa villig til at forhandle om Forholdene for Søens Arbejdere, om hvilke der er fremsat en Del Udtalelser i Bemærkningerne, altsaa om Forhyringskontorerne. Selvfølgelig er det ikke Meningen og har ikke været Meningen med § 7, som det ærede Medlem Hr. Krag frygtede, at jeg vilde lukke Sygeplejebureauerne, og hvis det ikke var upassende overfor en Præst, vilde jeg sige til det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, at han virkelig har læst §§ 6—8, som en vis Mand læser Bibelen, naar han syntes at mene, at den foreslaaede Nyordning skulde udelukke Avertering i Aviserne om Pladser. Ganske vist kan der siges overmaade meget om „Berlingske politiske og Avertissements-Tidende“, men jeg tror nu ikke, at man i sin vildeste Fantasi vil kunne tænke sig at sammenligne den med et Husgerningskontor eller et Fæstekontor. Naturligvis udelukker denne Lov ikke hverken Avertering eller direkte Forhandling mellem Parterne. Den ærede Ordfører Hr. Geert-Jørgensens voldsomme Udfald mod Barnepigesyndspunktet, der efter hans Mening skulde ligge til Grund for disse Paragraffer, skal jeg ikke komme ind paa. Det kan jo i dette som i mange andre Tilfælde ikke hjælpe de mange arbejdsløse og pladssøgende, at det danske Retsforbund af konstruktive Hensyn, hentede fra deres retsmoralske Indstilling, bevæger sig scenevant i Skyerne, naar det drejer sig om praktisk Arbejdsanvisning i København K 1929, og det er jo det, vi skal ordne. For øvrigt vil jeg om hele denne Systematisering af Arbejdsanvisningen sige baade til den ærede Ordfører Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at de Herer jo ikke behøver at se rødt paa dette Punkt, det er heller ikke her Fagforeningerne, der dikterer noget, for den stammer fra det alsidigt sammensatte Socialraad, hvis Flertal har foreslaaet disse Regler, og Mindretallet, Arbejdsgiverne, er jo i vid Udstrækning gaaet med til denne Ordning. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (C. J. F. Sven) behøver vist ikke at være mere konservativ, end Arbejdsgiverne har været. Men hvis vi i Ministeriet har de fornødne Eksemplarer, skal jeg gerne tilstille

Udvalgets Medlemmer Socialraadets Betænkning med Hensyn til Arbejdsanvisningen til Beroligelse af Gemytterne.

Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen af det ærede Medlem Hr. Krag's Mistæneliggørelse af Formaalet med Bestemmelserne i § 4, 5te Stykke, sammenholdt med den ændrede § 13, 1ste Stykke, som har udeladt Bestemmelsen i den gældende Lovs § 10, 1ste Stykke, om, at faglige Uoverensstemmelser ikke kan begrunde Nægtelse af at optage en Person i en Arbejdsløshedskasse. Jeg beundrede her som ofte før det ærede Medlems konstruktive Geni, men ligesom jeg undrede mig over, at Lovkoncipienterne — i dette Tilfælde hører hertil Fuldmegetig Dreyer i Socialministeriet og selve Arbejdsdirektøren — uden nogen Art af Henstillinger fra min Side i den Grad skulde være gaaet i Fagforeningernes Sold og have følt sig som Fagforeningsfunktionærer ved Udarbejdelsen af Ændringerne, saaledes er det mig ingenlunde bekendt, at man ikke kan være i en Arbejdsløshedskasse uden at være i en Fagforening. § 13, 1ste Stykke, er virkelig formuleret, som den er, fordi der her er Tale om en Forsikringslov, og som ved enhver anden Forsikring maa man bedømme Risikoen efter Forsikringens Karakter. For en Invalidforsikring er det Arbejdsudygtigheden, man er bange for, og som er en Hindring. For en Arbejdsløshedsforsikring er det bl. a. de i § 13 nævnte Forhold, derunder ogsaa daarligt Kammeratskab og tidligere Skruebrækkeri.

Det ærede Medlem Hr. Krag gjorde i sin Omtale af § 13 et Par smaa drilagtige Bemærkninger om et Par Uheld, jeg havde haft ved mine Forsøg paa at gøre Sproget klarere end i den foregaaende Lov. Det ærede Medlem havde mærkelig nok for en Gangs Skyld ikke Sjælsstyrke nok til at anerkende, at dette Lovforslag som Helhed sprogligt set fremtraadte i en langt mere læseværdig Skikkelse end nogle af sine Forgængere. Det vilde maaske ogsaa være for meget forlangt i Betragtning af, at det ærede Medlem selv har Ansvaret for to af disse Forgængere. Jeg er derimod straks villig til at erkende, at Udtrykket: „under alle Omstændigheder“ i § 13 er ulogisk, selv om det er praktisk at have det, og jeg imøde-